

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa W.G.
przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w R.
o ustalenie nieistnienia uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności

uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne, czy zwołanie zebrania przedstawicieli spółdzielni przez osoby fizyczne nie pełniące w świetle prawa funkcji członków zarządu może być prawnie skuteczne w zakresie podejmowania uchwał przez to zebranie przedstawicieli, nie nosi cechy istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego oraz nierozwiązanego w orzecznictwie i doktrynie. Odnosząc się do argumentacji powoda wskazać trzeba, że przywołane przez niego stanowisko judykatury dotyczy nie czynności o charakterze porządkowym, jakim jest zwołanie zebrania przedstawicieli spółdzielni lecz reprezentowania spółdzielni przez „kadłubowy” zarząd na zewnątrz, a więc innej sytuacji faktycznej. Poza przytoczonymi przez Sąd drugiej instancji orzeczeniami, które wbrew twierdzeniu skarżącego dotyczą takiego samego zagadnienia prawnego, Sąd Najwyższy również w uchwale z dnia 24 czerwca 1994 r., III CZP 81/94 (OSNCP 1994 r., nr 12, poz. 241) i w wyroku z dnia 14 kwietnia 2005 r., II CK 628/04 (M. Spół. 2006 r., nr 2, poz. 16) wyraził pogląd, że o uchwale nieistniejącej można mówić wtedy, gdy występują takie podstawowe uchybienia w zakresie elementów konstytuujących uchwałę, jak niezwołanie walnego zgromadzenia, czy brak większości głosów do jej podjęcia, natomiast prawidłowe zawiadomienie członków spółdzielni o terminie zgromadzenia, ujęcie w porządku obrad i prawidłowość głosowania zaprzecza brakowi oświadczenia woli uprawnionego organu, który podjął uchwałę w zakresie swoich kompetencji.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw